

Menjünk hát: fedetlen fővel, nyitott szívvel és mezítláb a nap felé.

Kedves Barátaink! Hol is tartunk most?

Elérkeztünk a hatodik szolgálathoz, és felidézhetitek, hogy az első konferenciaszolgálaton megállapítottuk, hogy szükséges lenne mindent megváltoztatni. Látjuk, hogy nem minden szép körülöttünk és bennünk, és úgy érezzük, valahogy másként is lehetséges lenne.

A tegnapi szolgálaton közelebbről megnéztük, hogy a Naprendszer bolygói milyen befolyást gyakorolnak a temperamentumunkra. Úgy tűnik, hogy a születésünk pillanatában bizonyos módon elhelyezkedő bolygók nagyon pontosan meghatároznak minket. Megállapítottuk, hogy nehéz az általuk kijelölt kereteken kívül kerülni, mivel erősen meghatározzák a viselkedésünket.

Viszont rejtőzik bennünk egy alapvetően szabad rész. Egy kis részünk, amely nincs alávetve mindezen hatásoknak és korlátoknak. Valami, ami arra készíti minket, hogy azt mondjuk: van választásom! És ezt a részünket már azonosítottuk is!

Emlékeztek? Két elvet, két lelket említettünk. Az egyik halandó, korlátozott, és a másik, az isteni Lélek, örökkévaló, de még nyugvó, nem kibontakoztatott elv. Ez a szellemi elv, a rózsa, a Lélek atomi szikrája, vagy, ahogy mondjuk: a Szellemszikra-atom.

Ez az egyetlen atom az, ami mindent megváltoztathat.

A külső a belső tükörképe.

Más szóval, ha azt látjuk, hogy a dolgok kívülről rendetlenek, az azért van, mert bennünk is rendetlenek a dolgok. A szívünk Rózsája ez az atom, ami mindent elrendezhet, megoldhatja létezésünk rejtélyét, és ezáltal a rendezési elv alapján oldhat meg mindent.

Ha mindent megváltoztathat és mindent megoldhat, ugye érdemes megpróbálni? De hogyan alkalmazzuk ezt az elvet?

Erről szól ez a szolgálat! Hogyan érjük el, hogy kinyíljon a rózsa?

Hogyan érjük el, hogy kibontakozzon ez az elv, amely mindenre választ ad, amely magában hordozza saját kibontakozásnak a tervét, és tágabb értelemben, azt a tervet is, amely lehetővé tenné minden ember számára, hogy visszatérjen az eredetéhez?

Nos hát, fogjunk hozzá! A kérdés megválaszolását kezdjük rögtön egy másik kérdéssel! Miként tudnánk megfogalmazni életünk lényegét?

Mondhatnánk, hogy adott nekünk egy időszak, amelynek időtartamát nem ismerjük. Ez idő alatt többé-kevésbé szabadon viselkedhetünk.

Ha életünket matematikai egyenletbe akarnánk foglalni, azt mondhatnánk: egy inkarnáció = idő x viselkedés. Valójában nem az álmaink vagy a képzeletünk határozza meg, hogy kik vagyunk, hanem a Tettünk, hogy mit teszünk. Egy inkarnáció tehát egyenlő az idő és a viselkedés szorzatával.

De mi nem erről beszélünk, hanem a Rózsáról, és mindenekelőtt arról, hogyan lehet elérni, hogy az inkarnáció alatt megnyíljon és mindent elrendezzen.

Ha azt szeretnénk, hogy a Rózsa kibontakozzon, akkor nekünk is úgy kell viselkednünk, ahogy ő szeretné, ahogy neki leginkább megfelelő. A Rózsa alapján kell éreznünk, gondolkodnunk és cselekednünk. Be kell kerülnünk a ritmusába, meg kell ismernünk és bízunk kell benne. Hát ez egy kicsit különös, nem? Olyan elvről beszélünk, amiről nagyon keveset tudunk, mégis teljesen megbízunk benne.

Valószínűleg nem ilyen a forradalom, amit a konferencia kezdetén elképzeltünk, ugye?

De mivel ami belül van, az kifelé vetül, és arról beszélünk, hogy teljesen megújítjuk azt, ami belül van, valójában ez a lehető legnagyobb forradalom, a legnagyobb változás, ami egy életen belül megvalósítható, és a legnagyobb kaland, amiben valaha is részünk volt.

Most nézzük hogyan működik ez a gyakorlatban!

Két dolog segíthet rávezetni minket erre az átalakulási útra: a spirituális, szellemi elv táplálása, és önmagunk gondos megfigyelése. Tápláljuk a szellemi elvet, a Rózsát, mert kezdetben nagyjából olyan állapotban van, mint egy mag vagy egy embrió. Meg kell adni neki a tápanyagokat, amelyekre szüksége van ahhoz, hogy megfelelően fejlődjön.

Az a világ, amelyhez a Rózsa tartozik, az isteni világ, ahol minden örök és változatlan. Hogyan tudunk tehát elegendő táplálékot biztosítani, tudván, hogy egy időleges és korlátozott világban élünk?

Hogyan táplálhatjuk az örökkévalót a mulandóval, amikor csak ez vesz körül minket?

Valójában az olyan misztérium-iskolák szerepe, mint a Rózsakereszt Iskolája, az az, hogy ezeket a táplálékokat összpontosítsák és megelevenítsék. Iskolánk alapítói, másokkal együtt, kapcsolatban állnak az élet eredeti forrásával, így hozzáférnek ezekhez a táplálékokhoz, és olyan helyeken, mint ez a templom is, rendelkezésre bocsátják. Talán, ha majd kellőképpen megváltozunk mi is, ezt a feladatot ránk is bízják!

A másik, amit ugyanakkor tehetünk, hogy alaposan megfigyeljük magunkat. Miért tegyük ezt? Hogy megismerjük önmagunkat!

Mert hát valóban ismerjük-e magunkat? Vagy csak azt a képet ismerjük, amit magunkról alkotunk?

Ennek a megfigyelésnek a célja egyszerűen az, hogy lássuk, milyenek vagyunk. Meglátni, hogy halandó lelkünk mozgat bennünket, annak minden vágyával és kívánságával. De azt is, hogy az isteni lélek is jelen van. A cél az, hogy megkülönböztessük ezt a két természetet magunkban, hogy lássuk, mi a halandó, mulandó és mi az örökkévaló. És ne feledjük! A megfigyeléseinkben ne legyen ítélkezés vagy büntudat, mert a megfigyelésnek nem ez a lényege. Az egyetlen cél az az, hogy objektíven lássuk magunkat!

Ha részt veszünk ebben a gyakorlatban, vagy olyan tevékenységekben, amelyek lehetővé teszik számunkra, hogy tápláljuk a Rózsát és önmagunk objektív megfigyelését, apránként új észlelések és sugallatok fognak érkezni a Lélekből. Ezek a változások időbe telnek, és persze elnézőnek kell lennünk önmagunkkal, nem várva azonnali eredményeket, hanem kitartóan haladva ugyanabba az irányba.

Így az Új Lélek hangja fokozatosan meg fog jelenni.

A konferencia második szolgálatán azt mondtuk, hogy a test nélkülözhetetlen eszköz. Miért van ez így?

Mert szent geometria rejlik benne. Minden szervünk kettős szereppel rendelkezik. Van egy biológiai, amit az életünkhöz használunk, és egy szent szellemi feladat, ami még nem teljesen aktív. Minél inkább fejlődik bennünk az átalakulás folyamata, annál inkább felébrednek ezek a szervek, és annál inkább megjelennek bennünk ennek az új elvnek a tudatos elemei.

Nézzük meg újra az egyik legértékesebb szervünket: a Májat. A májnak ismert szűrő és kiválasztó szerepe van biológiai testünkben. Spirituális szempontból nézve, amikor először nyitunk a Rózsa fényerői felé és azok a vérünkben keringenek, a máj kilöki ezeket az erőket, mivel lényünk szinte teljes egészében romlandó, nem szellemi anyagból áll.

De amint hosszú távon az új lélek alapján cselekszünk, a más megfordul. A romlandó erők, minden, ami az önfenntartáshoz kapcsolódik, kilöködnek, és csak a fényerők maradnak a vérben. Mit jelent ez a gyakorlatban? Azt, hogy legyőztük a félelmet, az ítélkezést és a haragot. Ezek a létállapotok idegenné válnak számunkra. Nem arról van szó, hogy nem akarunk többé félni, hanem arról, hogy a félelem már nem részünk, hanem teljesen idegenné válik számunkra. Így ezek az új valóságok apránként, mint a sziklák, úgy szilárdulnak meg. Az örökkévalóság egyre inkább a részünkké válik, bennünk lakik.

Hallgatjuk a Lélek hangját, amely így hallhatóvá vált. Azt tesszük, amit javasol, és irányítást adunk neki az életünk felett. Így módon a természetes lélek, amely a megtestesülés vezetője volt, önként és teljes szabadságban átengedi magát az új léleknek. Úgy is mondjuk, hogy a két Lelkünk felcserélődött, hogy a szellemi lélek átvette a halandó lélek helyét.

Ezt a bennünk végbemenő alapvető változást, a lelkek megfordítását nevezzük transzfigurációnak, magyarul: átváltozásnak.

A transzfiguráció végül is egy meglehetősen bonyolult szó, ami valójában egy egyszerű folyamatot fejez ki.

Miután a halandó lélekkel, a személyes akaratunk alapján próbálkoztunk, rájövünk, hogy ez lehetetlen és ezután az új lélek szerint cselekszünk egyre inkább.

Ezt az alapvető változást bennünk, a lelkek teljes megfordítását nevezzük transzfigurációnak.

A külső a belső, és a belső a külső.

Alakítsd át magad, és minden átalakul!

Legyetek tanúi Isten cselekedeteinek, amelyek a saját kezeteken keresztül valósulnak meg.

Ámen